

РЕШЕНИЕ

№ 36795

гр. София, 07.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря БИЛЯНА КИРИЛОВА и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3813** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на М. Д. М., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 1998 от 27.02.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, в нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. Застъпено е становище, че позоваването на алтернативата за вътрешно разселване по чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, не отчита нормативно предвидените изисквания териториално обособената вътрешна закрила да е практически достъпна за кандидата, казано по друг начин да може да пътува свободно и да получи достъп до тази част от държавата, както и да се установи там. Жалбоподателят твърди, че в административното производство не е изследвана тази възможност, както и рискът, който ще следва да поеме при подобно пътуване до приетата за сигурна част от територията на страната. С тези аргументи е обоснована тезата, че постановеното решение е издадено в нарушение на изискванията на чл. 8, ал. 2 от Директива 2011/95/ЕС на

Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., които предвиждат към момента на произнасяне по заявлението за убежище, приемащата държава да вземе под внимание личните обстоятелства в бежанската история на кандидата и общите условия в обособената от държавата на произход сигурна територия. Сочи се и превратно прилагане на тълкуването, дадено с Решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465/07, според което личният елемент на засягане на молителя по принцип може да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответния регион, в който ще бъде върнато лицето, насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е заплаха за живота и сигурността му. Според жалбоподателя, необосновано и противоречиво е становището на административния орган по отношение на заявените причини да напусне държавата си по произход – проявите на насилие и несигурност в района, в който е живял и реалната възможност да бъде въвлечен в конфликт. Тези именно обстоятелства се сочат като създаващи опасност за живота и здравето му, ако бъде върнат в държавата си по произход. Оспорва се и становището, че Турция е трета сигурна страна и той може да се върне на нейна територия. Твърди се, че сирийците установени на територията на Република Турция първоначално са получили статут на „посетители“, а впоследствие и статут на временна закрила, без обаче да им е предоставено право да подадат молба за закрила. Застъпено е становище за прилагани различни стандарти на закрила и процедурни правила за гражданите на С. и на други трети страни. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.

В съдебното заседание кандидатът за закрила лично, със съдействието на преводач от арабски език, поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Като основна причина да напусне държавата си по произход сочи нежеланието си да служи в армията, несигурната политическа и икономическа обстановка в страната. Заявява, че е живял около 2 години в Турция и след като не е получил документи за легално пребиваване на територията на страната е влязъл в България. Посочил е, че има две сестри, които живеят в Л., където са омъжени, а останалите му роднини продължават да живеят в С., в гр. Ал-Х. в близост до границата на С. с И. и Турция. Жалбоподателят сочи, че е работил като мелничар до напускането на държавата си по произход. Желаете да остане в България, защото се страхува, че при връщането си в С. ще бъде мобилизиран, а не желаете да воюва.

В писмената молба - защита (л. 61) назначеният от съда процесуален представител на жалбоподателя - адв. К. И., САК излага съображения за необоснованост и незаконосъобразност на оспореното решение на председателя на ДАБ – МС, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на гражданина на С. – М. М.. Застъпва становище за наличие на основанията, предпоставящи прилагането на нормативно предвидения „друг тип“ закрила в чл. 9, ал. 8 от ЗУБ – по хуманитарни съображения, който счита за съответен на обстоятелствата от бежанската история на кандидата.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Т. Г. в подробни писмени бележки (л. 69 – л. 74) оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позицията се базира на данните от представените със становището 3 актуални справки за обществено икономическото и политическо положение в С., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, а и на приложените към административната преписка. Поставя акцент върху заявеното от жалбоподателя желание за заселване на друго място, провокирано по лични причини, включително и икономически, което е преценено като отговарящо на критериите за «мигрант», а не за «бежанец», предвидени в глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за

определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН, както и на нормативно предвидените в сирийското законодателство възможности за освобождаване от военна служба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена, предвид нестабилната ситуация в държавата по произход и изразената позиция на ВКБООН за спиране издаването на отрицателни становища по молби за закрила на търсещи международна закрила граждани на С. в държави членки на ЕС.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба на М. Д. М., [дата на раждане] в провинция Д., Сирийска арабска република, гражданка на С., заведена с вх. № ПМЗ-В-173 от 24.10.2024 г., рег. № УП 7129 от 24.10.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ – МС (л. 49, л. 50), съдържаща искане за предоставяне на международна закрила в Република България.

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на представена лична карта № 18569794, издадена на 24.05.2016 г. от Министерство на вътрешните работи на Сирийска арабска република с приложен превод на български език (л. 32 – л. 33). Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 44) и регистрационен лист (л. 36, л. 46 и л. 48).

Жалбоподателят М. М. е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач (л. 45) за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила, за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС. (л. 39, л. 40 – л. 41, л. 42 – л. 44).

На 24.02.2025 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложения към преписката Протокол (л. 27 – л. 30). В същия е отразено, че М. М. е напуснал държавата си по произход за първи път през 2020 г., за да работи в Л.. В продължение на година е работил в мандра, след което се върнал в С.. През 2022 г. е заминал за Турция и е останал да живее там в продължение на около 2 години, въпреки липсата на документи за пребиваване. Работил е във фабрика за изработка на картонени опаковки и пластмасови изделия в [населено място] и през цялото време е живеел във фабриката. През м. октомври 2024 г. е влязъл на територията на България с намерение да стигне до Германия. Не успял да премине българо – сръбската граница.

Жалбоподателят е заявил, че е арабин по произход и е отрекъл да е имал проблеми заради етноса си. Отрекъл е да е член на религиозна организация, общност или секта, а и да е членувал в политическа партия или организация. Заявил е, че не е участвал във въоръжени групировки и не е служил в армията. Посочил е, че не е посещавал посолствата на С. в държавите, в които е бил – Л. и Турция, включително и България. Като последен адрес в С. е заявил адрес в [населено място], където и към момента живеят родителите му, двамата му братя и три от сестрите му. За другите две е заявил, че са омъжени в Л.. Като основна причина да напусне държавата си по произход кандидатът сочи нежеланието му да ходи в казарма и липсата на работа. Твърди, че средствата, които се заплащат за труд са недостатъчни за покриване на обичайните разходи за живот. Сочил, че при престоя си в Турция е изпращал пари на семейството си. Категорично е заявил, че не желае да се връща в С., за да не бъде взет от К.. По отношение на депозираната молба за закрила в България М. М. сочи, че иска да получи статут, за да може да работи и да се движи свободно.

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» - рег. № М-541 от 08.01.2025 г. (л. 31), в което е посочено, че ако кандидатът за закрила М. Д. М., регистриран в РПЦ – С., ПМЗ - В. отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява да получи закрила в Република България. Към административната

преписка е приложена и Заповед рег. № 4379ПАМ – 1547 от 16.10.2024 г. издадена от ВПД началник на ГПУ – К. (л. 51), за налагане на принудителна административна мярка «Връщане до страна на произход – С.».

Към административната преписка са приложени Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната към 29.01.2025 г. политическа и икономическа обстановка в държавата по произход, (вх. № МД-02 от 29.01.2025 г. – л. 24 – л. 26) и относно общото положение и актуалната общественостно политическа обстановка в Република Турция към 27.12.2024 г., представена е и информация и относно действащото законодателство в Турция в защита правата на бежанците и съответствието на тези норми с критериите за «трета сигурна държава» по отношение на гражданите на С., търсещи закрила (вх. № МД-02-153 от 27.12.2024 г. - л. 19 – л. 23).

След преценка на представените доказателства по преписката, в Становище рег. № УП 7129 от 26.02.2025 г. (л. 18) интервюиращият орган е направил предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя М. Д. М..

С оспореното в настоящото производство Решение № 1998 от 27.02.2025 г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че М. М. не е имал проблеми, основани на етническата си принадлежност, включително и с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му по време на интервюто, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично и не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата по произход. Пзовавайки се на разпоредбите на чл. 75, ал. 2, изр. първо вр. § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ е извършена преценка и на относимите към личното му положение факти за държавата, в която е заявил, че е пребивавал в продължение на две години след като е напуснал С. – Турция.

Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Обърнато е внимание на заявените мотиви за напускане на държавата по произход като е направен извод, че нямат правно значение за търсената защита. Съображенията за напускане на Турция са оценени от административния орган единствено и само като лични и икономически, и търсене на по-добър живот, поради липса на твърдения за отправяни заплахи, упражняване на насилие или за преследване от органите на властта. Поставен е акцент на въведените критерии в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН – кандидатът да представи основателни причини защо лично той се опасява от преследване. Направен е категоричен извод, че такива не са представени от сирийския гражданин М. М.. Административният орган се е позовал и на липсата на твърдения спрямо жалбоподателя да са предприемани дискриминационни действия, включително и релевантни на преследване от недържавен субект във времето на пребиваване в Турция.

Въз основа на данните от Справката, изготвена от Дирекция «Международна дейност» вх. № МД-02-153 от 29.12.2024 г. за актуалното положение в Турция и отношението към сирийските бежанци, в мотивите на оспореното решение е посочено, че Република Турция поддържа географско ограничение на Конвенцията за бежанците от 1951 г. и я прилага само за бежанци, произхождащи от европейски страни. Отчетено е, че с приетия през април 2013 г. всеобхватен

Закон за чужденците и международната закрила е създадена специална правна рамка за убежище, която потвърждава задълженията на турските власти към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от държавата им на произход. Според ВКБООН, действащата законова рамка отговаря на европейските достижения в областта на миграцията и убежището. Административният орган е посочил, че прилаганият от Турция режим на временна закрила на сирийските бежанци им предоставя право на законен престой и известно ниво на достъп до основни права и услуги. За целта, се издава решение на Президентството на Турция, с което се определят обхватът на правата, началната дата на временна закрила и продължителността ѝ, евентуално наложени ограничения за прилагане на режима в конкретен регион. Предоставената временна закрила се прекратява също с решение на Президентството.

Направен е извод, че от бежанската история на М. М. не могат да бъдат изведени предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради липса на релевантни твърдения за осъществено преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, които да не могат или да не искат да му предоставят закрила срещу преследване. Поставен е акцент върху личното основание за преследване, което следва да е налице кумулативно при наличие на която и да е от хипотезите в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Прието е, че по отношение на жалбоподателя тези условия не са изпълнени. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Въз основа и на информацията в представената справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС относно обществено политическото и икономическото положение в държавата по произход административният орган е посочил, че на 27.11.2024 г. ислямистката групировка «Х. Т. ал Ш.», чийто контрол преди това е бил ограничен до части от провинциите А. и Идлиб е започнала офанзива в С. С. в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции, които след превземането на А. и Х., са стигнали до Д. на 08.12.2024 г. В същия ден президентът Б. А. е напуснал страната. Месец по-късно, на 08.01.2025 г. специалният пратеник на ООН за С. е заявил, че ситуацията със сигурността в много райони се подобрява, въпреки безредиците по крайбрежните райони на Х. и Х.. С позоваване на Решение на СЕС от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и на тълкуването на дефинираното понятие за «посегателство», дадено в чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95 /ЕС, административният орган, е приел, че обстановката на сигурност в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт преминал в гражданска война, което кореспондира със заявените причини от кандидата за напускане на държавата по произход. Въпреки това, преценявайки данните от конкретната бежанска история в съответствие с изискванията на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, е посочено, че в този период жалбоподателят М. М. е живял в Турция и по отношение на него няма данни да е бил преследван, включително и за евентуален риск от бъдещо такова, при завръщането му в С..

Отчетено е, че жалбоподателят не е съобщил да е изпитвал опасения за сигурността си по време на престоя в Турция и въпреки, че не е успял да го легализира сам е осигурявал средствата си за издръжка, полагайки труд. В Решението е прието, че Турция отговаря на критериите на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ за «трета сигурна държава» и жалбоподателят М. М. може да се завърне и да продължи да живее там, доколкото няма обективни данни, въз основа на които спрямо него да бъде приложен принципа по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят потвърди заявените в административното производство факти от съществено значение за бежанската му история – причината за напускането на държавата си по произход, периодът на престой в Турция, причините за напускане

на Турция.

Описаните релевантни факти не се оспорват от страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя в присъствие на преводач на 28.03.2025 г., жалбата е заведена на 07.04.2024 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел. Данните за личното положение на кандидата за закрила са обсъдени в контекста на информацията за актуалното положение в държавата му по произход, а и на държавата, в която е пребивавал продължително време преди да потърси закрила в РБългария – Република Турция.

От приетите, неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по молбата му за закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е осигурен преводач на разбираем за него език. В приложения към преписката протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата му е разгледана индивидуално, като му е предоставена възможност да изложи свободно без ограничения всички свои съображения.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, дължащи се на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини за напускане на държавата по произход не отговарят на материално правните основания, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че чужденецът не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и на недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради войната и сериозните финансови затруднения, а Турция - по икономически причини. Не е отрекъл, че преобладаващата част от членовете на семейството му продължават да живеят в С. необезпокоявано, както и че той също не е бил преследван, дори и след бягството си от армията.

Събраните доказателства в хода на административното производство не съдържат обективни данни жалбоподателят да се е занимавал или да е продължил да се занимава с дейности, които да

пораждат основателен страх от преследване при завръщането му в държавата по произход. В този смисъл, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на Д. М.. Не са налице и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 ал. 9 от ЗУБ, съгласно който, за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие, че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната. Липсват данни друг член на семейството на жалбоподателя да се намира на територията на РБългария и да му е предоставена международна закрила.

Съответна на материалния закон е и преценката на административния орган относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Разпоредбите на чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ съдържат идентични условия за субсидиарна закрила по чл. 2, б. «е» вр. чл. 15, б. «а», б. «б» и б. «в» от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. Понятието «реална опасност» се ползва като стандарт на доказване за изключване на рискове, свързани с общата ситуация в държавата по произход, чието настъпване е възможно или е достатъчно далечно, за да се отчитат като нереални, при преценката относно субсидиарната закрила.

В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, СЕС е приел, че нормата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсец субсидиарна закрила, не е подчинено на условието за представяне на доказателства и, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено и когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред която се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В конкретния казус липсват обективни данни, а такива не са посочени и от търсещия закрила, за да бъдат възприети като предпоставящи реална опасност или риск, насочен пряко спрямо личността му при евентуалното му връщане в държавата по произход.

Законосъобразно в мотивите на оспореното Решение е отчетено, че съобщеното от жалбоподателя М. М. в бежанската му история следва да бъде разгледано и с оглед възможностите да се ползва от закрилата на друга държава, в която е пребивавал достатъчно продължително време - Република Турция. Според легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ „трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила – 1) е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; 2) защитен е от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; 3) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или

наказание; 4) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец, 5) налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Обосновано в мотивите на решението, председателят на ДАБ се е позовал на заявената от жалбоподателя в периода на престоя му в Република Турция липса на опасения за живота и свободата му, дължаща се на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Посочил е и, че не са заявени дори и твърдения за оказано насилие, както и за отправяни заплахи. Не е спорен и фактът, че жалбоподателят е напуснал Турция доброволно, поради желанието да се установи в държава членка на Европейския съюз.

В този аспект, законосъобразно е становището в мотивите на оспореното решение, че няма обективни данни, въз основа на които може да се направи извод за наличие на основателни причини М. М. да не получи, ако желае временна закрила на територията на Република Турция където е пребивавал в продължение на повече от две години. От жалбоподателя не са ангажирани доказателства за твърдените опасения от последващо насилствено връщане в държавата по произход, с които е обосновава становището си, че Турция не може да бъде „трета сигурна държава“ за него. Следва да се отбележи, че в административното производство са установени всички релевантни за спора факти, като е извършена обективна преценка относно наличието на опасностите от преследване и от тежки посегателства, с оглед актуалната обстановка в страната по произход, а и в Република Турция. Изводът, че Турция е трета сигурна държава, поради което не са налице основания на жалбоподателя да бъде предоставен хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, е съответен на материалния закон.

С оглед на изложеното, като е приел, че не са налице основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила сирийски гражданин М. Д. М. административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, което дава основание на настоящия съдебен състав да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. Д., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 1998 от 27.02.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: